

מדינת ישראל**בתי הדין למשמעת – משרד הבריאות בירושלים**

תיק בד"מ 2/6/24

תאריך: 27/10/2024

ועדה שמונתה פי סעיף 44א לפקודת הרופאים [נוסח חדש], התשל"ז-1976

ד"ר יוסי בר - יושב ראש, נציג המנהל הכללי
 ד"ר אורנה בלונדהיים - נציגת הסתדרות הרופאים
 עו"ד לינדה שפיר - נציגת היועצת המשפטית לממשלה

המבקש:

המנהל הכללי משרד הבריאות

ע"י ב"כ עו"ד תומר דגני חנית

נגד

המשיב:

ד"ר גיא רופא

באמצעות עו"ד ציון אמיר

התייחסות למענה לוועדה מיום 19.09.2024**דר' גיא רופא**

1. בתאריך ה- 04.08.2024 נתנה הוועדה המלצתה למנכ"ל המשרד, לאחר שקיימה דיון בעניין בנוכחות הצדדים, וזאת כנדרש על פי סעיף 44א(א)

לפקודת הרופאים [נוסח חדש], התשל"ז-1976 (להלן: "הפקודה"), וזאת במסגרת 14 הימים מיום מינוי הוועדה, וזאת בשל קיומו של סעד ההתלייה דחוף ומיידי, המבוסס על כתב האישום שהוגש כנגד הנקבל.

בתאריך 16.09.2024 התקבל "מענה" לוועדת המשמעת, קרי – חודש וחצי לאחר המלצת הוועדה (להלן: "המענה").

המענה מחייב תגובת הצדדים ובחינה משפטית מעמיקה, ולפיכך, לבקשת הוועדה, התקבלה הארכה להגשת תגובה למשך 30 יום, מיום 09.10.2024. במסגרת לוח זמנים זה ניתנת התייחסותנו.

2. המענה מפרט את כתב האישום כנגד דר' ר' וכן המלצת הוועדה להטלת מגבלות על עבודתו של דר' ר'.

במענה טוען הקובל כנגד הוועדה, כי לאחר עיון מפורט בפרוטוקול הדיונים (יוער עתה, התקיים דיון אחד בלבד), נוכחנו לגלות כי ועדת המשמעת אותה התבקשתי להקים -

"סירבה לדון, לבקשת התובע, בחומרי החקירה שהעבירה הפרקליטות למטרה זו בדיוק ושאינם קשורים בכתב האישום".

לעמדת הקובל –

"מכלול הנסיבות והחומר החשוף בפני, אינו מאפשר לי לשקול ובוודאי שלא לקבל את המלצת הוועדה, מבלי שזו תבחן את החומר הנוסף המצוי בידי כדין, ושהתובע ביקש להציג לוועדה, תיתן לנקבל הזדמנות להשמיע טענותיו לגוף המידע המצוי ותגבש המלצה מתוקנת גם לאורם".

עוד מוסיף הקובל, כי לאחר שנועץ משפטית בנושא –

"הגשת אותו חומר חקירה, מותרת / נחוצה, לא תגרום שיבוש חקירה או הליכים ועוד, כי הגשת החומרים אינה כפופה לסדרי הדין או הפרוצדורה הפלילית. מטרתו של ההליך המשמעותי שונה מן הפלילי".

ולבסוף מוסיף, כי הוועדה כפי שנקבע בפסיקה, הינה גוף מנהלי בעל סמכות "מעין שיפוטית", הממליצה בעניין קבלת החלטה מינהלית על המשתמע בעניין הגשת ראיות, קבילותן ומשקלן. וכבר נאמר, אין הוועדה ממליצה בעניין הגשת ראיות וכיוצ"ב, אלא מעבירה המלצתה לאחר דיון לנקיטת האמצעי שיש להטיל.

3. המלצת הוועדה והמענה, תחת קיום דיון ועל מנת לקבל התייחסות דחופה, הועברה להתייחסות הצדדים ב- 22.09.2024, אשר, בין היתר, נתבקשו לציין מקור משפטי להליך המענה.

מנין שואב הקובל סמכות ליתן הוראות בדבר קבלת "חומרי חקירה", כפי שכינה אותם ב"כ הקובל בהודעתו לוועדה, טרם הדיון בפנייתו מיום 02.07.2024, אופן הגשתם וכן לקבוע, כי לא יחול שיבוש או זיהום ההליך, ועוד, ליתן לדרי' ר' הזדמנות להגיב עליהם, וזאת מבלי שב"כ הקובל פרט מה בדעתו להגיש, באמצעות מי והכל טרום הדיון לפי סעיף 44א.

וכל זאת, כאמור, בהיות הוועדה גוף מעין שיפוטית, עצמאי – כפי שהכירה בו הפסיקה לאורך שנים.

תגובת ב"כ הקובל

4. התייחסות ב"כ הקובל, התקבלה כשעתיים משעת פרסום החלטתנו לתגובה ועוד בטרם יבשה הדיון. תמוה העניין בעניינו, אך אין הוא העיקר!

ב"כ הקובל, בהתייחסותו, מפרט את החומר שבדעתו להגיש. וכבר נציין, כי לא כן היה בעת שהודיע על חומרי חקירה ו/או מסמך כלשהו. בהודעתו לוועדה בדבר אותם חומרים, ואף לא בראשית הדיון, בהמשך, באשר לסמכות מפנה

להחלטות בעניין דיון בקובלנה, להחלטות כב' השופט זיילר מ- 2006 וכב' השופט סטרשנוב. יצויין כבר עתה, כי עניינו של דר' ויס אינו דומה, וכאן החלטתו של כב' השופט, אשר החזירו לדיון משדחה המלצה לזכותו. טענה מקדמית אשר יכול שתיטען בראשית הדיון, וכך לא היתה בפניו המלצה, ובהחלטתו לא מצאנו כל הנחייה בדבר קבלת ראייה זו או אחרת ואף לא רמז לתוצאה אחרת.

ומכאן מסיק ב"כ הקובל, כי אף שלכאורה "קמו מכסאן", הוועדות מקבלות חזרה את העניין שבו דנו וסיימו עבודתן, וממשיכות לדון בו כפי הנחיית הגורם המוסמך להחליט.

ועוד מוסיף בעניין תחולתם של דיני הראיות וטוען, כי אינם חלים על ההליך המשמעותי.

ב"כ הקובל מצטט מעניינו של דר' אפרים רימון מיום 19.03.2017, שעיקרו כי **"אולם הדחיפות מתירה שלא לעמוד בכל תו ותו של דיני הראיות..."**

וכך בסיכום ביניים טוען, כי הראה שמידי פעם בפעם הגורם המוסמך להחליט מחזיר את העניין לוועדה, כדי שזו תחזור ותדון בעניין לפי הנחיותיו. וכך נהגו הוועדות וכן, כי דיני הראיות אינם חלים בהליך בפני ועדת המשמעת.

ועוד, כי אין בכוונתו של ב"כ הקובל להציג עדויות של אחרים או ראיות שאחרים יצרו או ערכו, וכוונתו להציג לוועדה גירסאות והודעה של דר' ר' בעצמו. ועל כן, זכויותיו לא תפגענה, וכך הוועדה תוכל לשקול את משקל גירסאותיו של דר' ר' אל מול הסבריו ולהמליץ בהתאם.

ועל כן מסיק ב"כ הקובל, כי אין בקבלת הראיות פעולה בניגוד לדין או באופן שאינו עולה בקנה אחד עם זכויותיו של דר' ר' (יצויין, כי אינו עדיין נקבל, כפיט שב"כ הקובל כותב).

עוד ולמעלה מן הצורך, עומד ב"כ הקובל על המנגנון לפי 44א, לפיו הסמכות שקמה למנהל הינה מכח כתב האישום, בעוד שלהליך לפי סעיפים 41 ו- 44 (הליך הקובלנה) ועל כן, לגורם המחליט אין חומר בפניו, זולת המלצת הוועדה.

עוד מוסיף ב"כ הקובל, אם הוועדה לא תקבל לעיונה את החומרים שהמנהל מבקש להציג לה ולא תשמע את טענות המשיב ביחס לחומרים מסויימים שנמצאים בפני המנהל, הרי היא מקפחת את זכותו של הנקבל לתת הסברים לחומרים שנמצאים בפני המנהל ושעל בסיסם הוא עשוי להחליט להתלות או להגביל את רישיונו של הרופא. נוכח האמור, ובגין החומרים אליהם נחשף המנהל, אין הוא יכול לשקול הנושא ולקבל המלצת הוועדה, מבלי שהיא זו שתבחן את החומר הנוסף המצוי בידו כדיו, ושהתובע ביקש להציג לוועדה.

ומכאן טוען ב"כ הקובל, כי –

"בידי הקובל / המנהל מסמכים וחומרים שמהווים בסיס להחלטה אפשרית להגבלה או התלייה, ובטרם יקבל החלטה על בסיסם, מינה את הוועדה, כדי שזו תמליץ לו בעניין אותם חומרים, תוך מתן זכות לרופא להגיב לאותם חומרים".

כבר בשלב זה נעיר על חוסר הדיוק בדברי ב"כ הקובל! הוועדה מונתה אך ורק על סמך כתב האישום. ההודעה הסתמית של ב"כ הקובל מ- 02.07.2024, בסמוך לדיון, תוך ציון כי התקבלו חומרי חקירה, מבלי לציין מהותם, מבלי לאפשר לדור' ר' להתכונן לדיון – כך סתם. ועוד מציין, כי הודעה זו באה למנוע הפתעה!!! הודעה זו ראוי היה שתציין את מה שבכוונתו להגיש, כדי לאפשר לדור' ר' להתגונן ולהתכונן. זה תפקידו, לא רק כב"כ הקובל, אלא כ- officer of the court. בהתנהגותו קיפח את זכויות הנקבל ולא אפשר לו להתגונן כלל מפני אותם "חומרים", אשר לדבריו לא שייכים לכתב האישום, האמנם?

עוד מוסיף ב"כ הקובל, כי עלינו להימנע מטעות כאילו על המנהל להחליט רק על בסיס כתב האישום. הגשת כתב האישום מקימה הסמכות להתלות או להגביל, אך אינה מגבילה את היקף החומרים שעל בסיסם על המנהל להעריך את המצב לאשורו. לא יעלה על הדעת, כי המנכ"ל יתעלם מאותם חומרים

נוספים שהובאו לפתחו או שעלו בבירור שמשרד הבריאות ערך. חובתו לאפשר לדר' ר' לשב ולהתייחס לאותם חומרים. לשם כך מונתה הוועדה.

ועוד, כי זה תמצית חוות דעת שהעביר לנו ב"כ הקובל ואך למען הסדר הטוב, יתייחס פרטנית להחלטת הוועדה.

להלן התייחסותו:

(1) באשר לסמכות – מפנה ב"כ הקובל לדוגמאות אותם הציג.

(2) באשר לחומרים אותם ביקש להציג שוב – יצוין את שלא טען, כי "החומרים" מצויים בידי המנהל ובאשר אליהם מתבקשת המלצת ועדה. עוד מציין, כי דיני הראיות אינם חלים. ועוד מוסיף, כי בכוונתו להציג לוועדה הנכבדה התכתבויות של הרופא, המשיב עצמו מהטלפון שלו עצמו, ואת גירסאותיו של הרופא ותו לא!

נעיר, הנה עתה למדנו עוד פרט מהותי "התכתבויות מהטלפון שלו"!

באשר לניהול ההליך, מציין ב"כ הקובל, כי אין הכוונה לפי 44א, כי תנוהל קובלנה. לא על הוועדה להמליץ למנהל על בסיס החומר הנמצא בפניו ואשר הוא מציג לוועדה. באשר להערות האחרות של הוועדה, מפנה ב"כ הקובל לחוות הדעת אותה הציג כתגובה.

ב"כ הקובל מסכם, כי לפי 44א לפקודת הרופאים, על הוועדה הנכבדה לפעול לאור תכלית מינוייה – מתן המלצה למנהל באותו עניין שבו הוא עומד להחליט, על בסיס המידע שלפניו ושהוא מבקש המלצתה של הוועדה לגביו.

תגובת ב"כ המשיב, עו"ד ציון אמיר

5. ב"כ המשיב, עו"ד ציון אמיר, בפתח דבריו מציין, כי מתגובת ב"כ הקובל עולה, כי אין בכוונתו להגיש או להציג לוועדה גירסאות או עדויות של עדים, מתלוננות או כל אדם אחר, זולת 3 הודעות שמסר המשיב במשטרה והודעות

ווטסאפ שהמשיב שלח, וזאת על מנת להכשיר הגשת מסמכים אלו וכי לעמדתו, אין חשש לפגיעה בזכויות דיוניות או מהותיות של המשיב.

ב"כ המשיב בתגובתו סבור, כי אכן מתקיים חשש כזה במלוא עוצמתו, וכי עמדתו של ב"כ הקובל, כאילו חשש זה הינו השיקול המכריע בהמלצת הוועדה, איננו נכון. סמכות הוועדה הינה לדון על יסוד כתב אישום בלבד.

ב"כ המשיב מפנה לדברי הוועדה, כי אין הוועדה בוחנת ראיות להוכחת כתב אישום (ראה, עמ' 44 שורה 7 לפרוטוקול). לעמדת ב"כ המשיב, סעיף 44א לפקודה קובע מפורשות, כי סמכות הוועדה לתת המלצותיה בעניין התליית רישיונו של רופא או הגבלת תחום עיסוקו, כאשר הוגש כתב אישום על עבירה שיש עימה, בנסיבות העניין, משום קלון. כך, שעצם הגשת כתב אישום, אינה מקימה סמכות "כללית" להמליץ על התליית רישיונו של רופא או הגבלת עיסוקו, בהתבסס על חומרי חקירה שונים, בניגוד לעמדת ב"כ הקובל בסעיף 26 לתגובתו. ועל כן, אין לקבל פרשנות מרחיקת לכת זו.

פרשנות זו תתיר לוועדה לקבל מסמכים כמעט ללא הגבלה, החל ממסמכים המתייחסים לעברו של הנקבל או עדויות וחומרי חקירה שונים מכל הבא ליד.

גם פרשנותו, כי מבקש להגיש "רק" את גירסאות הנקבל והודעות ששלח, אין בכוחה להכשיר פרשנות מרחיקת לכת של סעיף 44א לפקודה. לעמדת ב"כ הקובל, לא רק שאין באלו פגיעה בזכויות המשיב, אלא גם מייתרת הצורך בניהול הוכחות (סעיף 26 לתגובתו).

לעמדת ב"כ המשיב, עמדה זו מופרכת, שכן זכויות המשיב עלולות להיפגע באופן אנוש. ועוד, אין הוא יכול להניח כי הגשת המסמכים תייתר את הצורך בניהול הוכחות.

ולהלן מצהיר ב"כ המשיב באשר לאותם המסמכים אותם מבקש ב"כ הקובל להגיש :

"הנה אנו מצהירים, כי לא ניתן להגיש את הודעותיו של הנקבל, לרבות הודעות הווסטסאפ, מבלי להידרש לשורה ארוכה מאוד של בירור נושאים ועובדות הקשורים בגביית ההודעות, בקבילות מסמכים, בחקירת גובי אמרות הנקבל במשטרה, בבירור סוגיות שיכולות להיות נוגעות לדברים שנמסרו באופן מדויק או לא מדויק לפני חוקרי המשטרה, בבירור מלא של התכנים, של אמרות אלה בהשוואה לתמלילים של חקירות ואף זימונם של עדים רבים אחרים, לצורך הוכחת או הפרכת טענות שבעובדה, העולות מחומר חקירה שכזה".

ברור, כי לא לכך התכוון המחוקק בקיום דיון לפי סעיף 44א. עוד מפנה ב"כ המשיב להחלטת הוועדה מיום 22.09.2024 בעניין הסיבה לאי ניהול קובלנה במקביל לניהול ההליך הפלילי.

לעמדת ב"כ המשיב, פרשנות ב"כ הקובל מרוקנת מתוכן את קיומה ותכליתה של ההגבלה בסעיף 44א המכוננת הוועדה עם הגשת כתב האישום.

ב"כ המשיב דוחה את ההשוואה להחלטות כב' השופט סטרשנוב וכי השופט זיילר ז"ל (סעיפים 6 – 11 לתגובה), שעניינם הליך קובלנה, בו מתנהל הליך הוכחות, להבדיל מעניינו שהינו הליך של מתן סעד ביניים / זמני, שאינו מחייב שמיעת ראיות. ההליך מקים את סמכות הוועדה על יסוד כתב האישום בלבד.

עוד מוסיף ב"כ המשיב, כי ההליך בעניינו הוא הליך הנלווה להליך הפלילי, ועל כן –

"אין המדובר בבחינת ראיות יש מאין אלא בבחינת ראיות יש מיש. קרי – קיומו של כתב האישום, ומתוכו בלבד".

ומפנה בעניין לרע"א 2755/19 בעניין א' הלוי, פסקה 10 מיום 02.05.2019 :

"הסמכות הקבועה בסעיף 44א, כפי שנפסק לא אחת, מהווה אמצעי זמני הנלווה להליך המשמעותי הפלילי, שנועד לתת מענה לשלב הביניים עובר להכרעה בהליך האמור".

לעמדת ב"כ המשיב, על הוועדה לפעול בהתאם לכללי הצדק הטבעי. עמדת ב"כ הקובל, לפיה הוועדה אינה כפופה לדיני הראיות הרגילים, איננה מכשירה באופן רחב שימוש בטענות / ראיות ו/או מסמכים מכל הבא ליד.

אף אם נכון כי אינה כפופה לדיני הראיות, מוטלות עליה חובות של כללי צדק טבעי ושל מושכלות יסוד, אשר נועדו להגן על זכויותיו של המשיב, והתכלית היא, הגנה על זכויות יסוד של המשיב, ביניהן חופש העיסוק. ועל כן, עליה לפעול בהתאם לרציונליים העומדים ביסוד סעיף 44א.

ושוב, חוזר ב"כ המשיב לעניין הגשת גירסאות הנקבל והודעות הווסטאפ "בלבד".

בהגשת האמור לעיל, לעמדת ב"כ המשיב :

"אין כדי למנוע את התקלות הפוטנציאליות הבאות :

- א. הגשת מסמכים אלה כמוה כניהול הליך הוכחות לכל עניין ודבר, במקביל לניהול ההליך הפלילי.**
- ב. הגשת מסמכים אלה תביא בהכרח, כמצוות סניגורים מלומדה, לניהול הליך הוכחות של ממש".**

ורק להדגמה מציין ב"כ המשיב, יהיה צורך בשמיעת עדותו של הנקבל בחקירה ראשית ונגדית, צורך בשמיעת גובי הודעות המשיב, ולא מן הנמנע כי יהיה צורך בשמיעת עדים נוספים מרשימת עדי התביעה.

עמדתו של ב"כ המשיב :

"קבלת המסמכים עלולה להביא לזיהום ההליך הפלילי המתנהל בבית המשפט, על כל המשתמע מכך".

למעשה, קבלת אותן ראיות תביא את הוועדה לקיום ההליך הפלילי עצמו, וזאת במקביל לניהולו בבית המשפט המחוזי.

פרשנות זו תביא לתקלות ועיוותים, אשר עומדים בסתירה מוחלטת להוראות סעיף 44א ועומדת בסתירה להוראותיו וברור כי לא זו היתה כוונת המחוקק.

ועתה למעמדה של הוועדה

ב"כ המשיב על מעמדה של הוועדה כגוף עצמאי לחלוטין וכפיפה לדין בלבד :
ראה, למשל, ברע"א 8432/20 כב' השופטת ברק :

**"...נודעת חשיבות רבה לשמירה על עצמאותם ואי תלותם של
הנציגים הפועלים במסגרת הועדות האמורות...
" ולענייננו, בעצמאותו של נציג היועץ המשפטי לממשלה ...".**

ועוד, אף אם דובר בהמלצת הוועדה, אשר המנהל רשאי לאמצן או לדחותן,
הרי שמכלול הנסיבות שתוארו לעיל, ולאחר שהוועדה נהגה על פי דין ולאחר
שבחנה את כל הטענות שנטענו בפניה על ידי הצדדים, קשה -

**"להלוך את עמדת המנהל שמחזיר את בירור העניין לוועדה,
על מנת לבחון ראיות נוספות, וזאת בניגוד לתפיסה שנכתבה
שהובעה בהמלצות הוועדה על ידי החוק והדין".**

עמדה זו עלולה לפגוע באופן מהותי בעצמאותה של הוועדה, כאמור.

עוד מוסיף ב"כ המשיב, כי תפקידה של הוועדה –

"למסור המלצתה למנהל לאחר שערכה בדיקותיה, התרשמה באופן בלתי אמצעי מכתב האישום המונח בפניה ומיתר הנסיבות שיפורטו בהרחבה.

בנסיבות אלה ניסיונו של הקובל 'לדחוף' בכל מחיר ובאופן מאולץ ראיות מתוך תיק החקירה הפלילי, הוא ניסיון בלתי ראוי ונזקו עולה על תועלתו".

ולבסוף מסכם ב"כ המשיב:

"עוד יש לציין, כי סמכות המנהל לקבל החלטה על בסיס המלצת הוועדה, אין משמעותה כי המנהל רשאי להתערב בשיקול דעתה, על דרך של מתן הוראות לקבל ראיות מעבר לכתב האישום, כאמור בסעיף 44א".

התערבות בדרך הזו, עלולה "לזהם" את דרך קבלת ההחלטות של הוועדה וההתערבות מחטיאה את מטרת ההליך.

עוד מציין ב"כ המשיב, כי את הגבלת חופש עיסוק של אדם, שהינה זכות חוקתית, יש לפרשה על פי דין בצמצום רב, שיש בו לקיים ולהגן על הזכות ולא לסייגה מעבר למתחייב (רע"א 1414/20) אליאס חורי, מפיה של הנשיאה חיות.

לאור האמור, לעמדת ב"כ המשיב ועל פי דין, אין לקבל את המסמכים האמורים ומבחינה זו לא נפל דופי בהמלצת הוועדה.

דיון ומענה

6. בטרם דיון בשאלה, האם לקבל את הראיות, האם קיימת סמכות להורות לוועדה לקבל ראיות / חומרים, נציין כמה מושכלות שהן הבסיס לדיון הוועדה, הן בדיון בבקשות התליה והן בעת שדנה היא בקובלנות:

(א) מעמדה העצמאי של הוועדה וכפיפותה לדין, אומץ לאורך שנים בפסיקת בית המשפט העליון, ודי אם נביא מדברי כבוד השופטת ברק ברע"א 8432/20 :

"נודעת חשיבות רבה לשמירה על עצמאותם ואי תלותם של הנציגים הפועלים במסגרת הוועדות האמורות ... ולעניינו, בעצם אותו של נציג היועץ המשפטי לממשלה" (שם, עמ' 13 סעיף 40).

וזאת בהמשך לסעיף 39 בעמ' 12 :

"ובאשר למעמד הוועדה: יש להבהיר כי נוכח מאפייניהן המיוחדים של הוועדות האמורות, הן נתפסות כגופים 'מעין שיפוטיים'. קביעה זו מתחייבת נוסח טיב הסמכויות שהן מפעילות והשלכותיהן על הנוגעים בדבר".

וזאת בהסתמך על שורת פסקי דין המאוזכרים בפסק הדין. ונציין עוד :

"במובן זה דומה כי יש מקום להשוות ככל הניתן בין החובות והסטנדרטים החלים על החברים בוועדות אלו, לבין אלו החלים על בתי דין למשמעת ובתי דין מנהליים".

למותר לציין, כי בדבריה מברכת כב' השופטת דפנה ברק-ארז :

"על הצעדים שנקטו לאחרונה במטרה להכיר ולחזק את שיקול דעתו העצמאי של נציג היועץ המשפטי לממשלה".

וממשיכה לעניין שינוי החוזים, לפיהם אין הוא כפוף אלא לדין.

ובהמשך, מתוך רע"א 14/14 אליאס חורי (בעמ' 9), על התכלית האובייקטיבית של פקודת הרופאים ושל סעיף 44א וחובתה ככל דבר חקיקה, להגשים עקרונות יסוד חוקתיים של שיטת המשפט הישראלי, ועל כן, במסגרת בחינת התכלית האובייקטיבית, יש לתת את הדעת גם לכלל הפרשני, לפיו הגבלה על חופש העיסוק יש לפרש בצמצום באופן שיש בו לשמור על הזכות ולא לסייגה מעבר למתחייב מדברי המחוקק ומתכלית החקיקה (מתוך 2814/12 רודריגז נ' משרד הבריאות ואח' (פיסקה 10)).

(ב) ובאשר לתחולת דיני הראיות :

אמנם דיני הראיות ככאלו אינן חלות על הליכי הדין המשמעותי, אולם סמכות זו פורשה בפסיקה בצמצום, באופן שלגופים עליהם לא חלים דיני הראיות ובאין הוראה אחרת, קיימת הסמכות שלא לפעול לפי סדרי דין, אך סטיות אלו מותרות, באשר אינן יורדות לשורש העניין ושאינן גורמות לעיוות דין, ששומרות על כללי הצדק הטבעי, שאין כל ספק בדבר תחולתם על הוועדות הדנות בדיני נפשות. כן חלה חובת ההוגנות בהליך שבפנינו.

ראה גם הציטוט בסעיף 18 לתגובת ב"כ הקובל בענין יקירביץ, המלמדת על הכלל :

"אולם, הדחיפות מתירה שלא לעמוד בכל תו ותו של דיני הראיות".

ועוד :

"דחיפות זו אסור לה שתבוא על חשבון זכויותיו של הנקבל".

ומובן כי עליה לנהוג בהתאם לכל אותם אבני דרך שצויינו לעיל, בדרך הנראית הטובה ביותר לעשיית צדק.

לסיכום נקודה זו, במשך השנים התייחסה הפסיקה להליך המשמעותי והוועדות לדורותיהן אימצו כללים כגון נפגעי עבירות, כללי ההגנה מן הצדק, דיון השומר על כללי הוגנות וסטייה מדיני הראיות, כאשר היא אינה מהותית ואינה פוגעת בזכויות הנקבל ונבחרת כדר הטובה ביותר לעשיית צדק. ועוד, באשר להוגנות ההליך, ראה עב"י 3808-12-2022, ד"ר רוזנטל סעיף 46 ואילך.

(ג) סמכותו של המנכ"ל :

בית המשפט עמד על פירוש המונח המלצה והגיע למסקנה, וזו אינה בהכרח המלצה חיובית, לעיתים קרובות עניינה מתן עמדה. ראה בג"צ 1405/14 סלוין נ' המשנה למנכ"ל הבריאות בהקשר לסעיף 44א. ומפיה של המשנה לנשיא (כתוארה אז) מ' נאור, כי המנכ"ל –

"רשאי להפעיל את הסמכות לאחר שנועץ בוועדה מיוחדת, ולאחר שניתנה לרופא הזדמנות נאותה להשמיע טענותיו".

ובהמשך ציינה :

"הליך הפעלת הסמכות מכח סעיף 44א לפקודת הרופאים, כאמור, היוועצות בוועדה מיוחדת והמסקנה לאחר ניתוח לגבי מטרת ההמלצה ותכליתם של דיני המשמעת בכללותם, כי המלצת הוועדה היא בבחינת עצה הניתנת למנכ"ל וסמכותו עימו לסטות ממנה אם סבר כי המקרה שבפניו מצדיק זאת".

ובהמשך, בסעיף 14 :

"מדובר בוועדה מקצועית, אשר בה חברים שני רופאים ונציג היועץ המשפטי לממשלה. לפיכך, חייב הוא כלל הסמכות לכרות אוזנו ולשמוע את המלצתו / עצתו של אותו ממליץ / יועץ, ולאחר שישמע – כי

ישקול בכובד ראש המלצה וייעוץ שקיבל. כלומר, לא כלאחר יד תבוטל ההמלצה, חייב הוא להפעיל שיקול דעתו ולקבל החלטה עצמאית".

ועוד נציין, אותן דוגמאות בהן הוחזר הדיון לוועדה, הרי בנוסף לעובדה כי מדובר בהליך ברור קובלנה שעניינו, שמיעת עדויות הליך של הוכחות, ההחזרה לדיון היתה בשל הצורך לדון לאחר שהוועדה זיכתה את הנקבל בטענה מקדמית. והרי לא היתה לשופט, נציגו של השר, לקבל החלטה, שכן לא התקיים כלל הליך הוכחות ולא מצאנו כי הנחה באשר לקבלת חומר ראיות זה או אחר ורמז כי על הועדה לשנות התוצאה, שכן גם בסופו של ההליך ניתן היה להגיע לזיכוי.

עניין נוסף הינה החלטה של השופט גרשון גונטובניק בעב"י 38081-12-22 **דר' רוזנטל**. משביטל כב' השופט את אמצעי המשמעת בשל זיכוי המערער מאישום, לא טווה דרך דיון קבלת מסמכים וכיו"ב הוראות. והרי כאן מדובר במסגרת ערעור בערכאה משפטית.

ומכאן להנחיה שבפנינו :

למותר לציין, כי הוועדה מכירה בתפקידה ליתן המלצה למנכ"ל לפי 44א, לאחר שבחנה את כלל החומר שהיה בפניה ובכך לסייע לו להפעיל שיקול דעתו לקבלת ההחלטה.

שבנו ובדקנו המלצתנו, לא החסרנו בה ולו טענה מטענות הצדדים.

נפנה לסדר הדברים :

ב- 26 יוני נתקבלה בקשה לפי סעיף 44א לפקודת הרפאים, אליו צורף עותק מכתב האישום ;

ב- 02 ביולי התקבלה הודעה מטעם הקובל, כי **"התקבלו אצל הקובל חומרי חקירה הנוגעים לאירועים"**, שלא הוגש בגינם כתב אישום. ראה סעיף 3 להודעה ;

ובאופן כללי, כי אם הוועדה תראה חומרים אלו, עשוייה למצוא רלבנטיות ומשקל מספיק שיעזרו בגיבוש המלצתה. ועוד מוסיף: **"הודעה זו באה, בין היתר, כדי למנוע – ולו – את הפתעת הנקבל בדיון"**.

האמנם?

ב- 31.07.2024 הוועדה קיימה דיון, וב- 04.08.2024 מסרה המלצתה. בישיבתה דנה בנושא הראיות, אותן ביקש ב"כ הקובל להגיש. למרבה הצער, לא הופיע כל פירוט בבקשה, כך שב"כ הרופא יוכל להתכונן לאשמות, לא מסמכים ולא כל רמז על החומרים.

אכן הפתעה.

האם זו דרך לנהל דיון כאשר הדיון דחוף ומתקיים דיון אחד בלבד. אולם בחרנו שלא לפסול את האפשרות, אך משום שאיש לא ידע במה מדובר ואלו לא פורטו במהלך הדיון.

עוד, התקיים ויכוח בין הצדדים במהלך הדיון, לגבי המתלוננות הנוספות, שנטען כי נסגרו לגביהן התיקים וכי אחת מהן הודתה כי בדתה את התלונה והרי ב"כ הקובל הודיע כי החמרים אינם קשורים לכתב האישום.

ב"כ דר' ר' התנגד התנגדות נמרצת לקבל החומרים העלומים, שטיבם לא נודע.

עתה, לאחר מענה המנכ"ל, לאחר כחודש וחצי, התקבלה בקשה ספציפית, השונה במהותה מהנטען בדיון.

אין בהחלטת הוועדה לקונה / חסר המחייב להחזר הדיון ולהשלימו על בסיס החומר שהיה בפניה. הפנייה היא לשנות החלטתה, ולחילופין, היא לדיון de novo, תוך הנחייה לקבל ראיות שעד כה לא הובהר כיצד הגיעו ובאיזה שלב ועד כמה יש בהן לפגוע בזכויות דברי וטענות ב"כ דר' ר'. אין גבול לאיסוף ראיות ודרישה לוועדה לקבלן.

למרות האמור ולמרות שניתן היה להכין התייחסותנו, ועל מנת לסייע למנכ"ל בהחלטתו, העברנו הפניה לשמיעת העדים, להתייחסות ב"כ דר' ר', ואכן את

אשר אמרנו בהמלצתנו קיבלנו בפירוט רב בתגובתו. הנחייה לקבל את הודאות דר' ר' ופירוט שיחות הווסטסאפ. ראה סעיף 2 לתגובתו של ב"כ דר' ר' בסעיף 7 ובהמשך בסעיף 11, ועוד הרציו כמפורט בסעיף 8.

עמדת ב"כ דר' ר' מפורטת בסעיף 13, הגשת אותן ראיות תחייב למעשה פתיחת הליך של הוכחו. ולמותר לציין, כי הליך זה לא ראוי ולא נכון שיתקיים במסגרת דיון לפי סעיף 44א.

סופו של דבר

לאור האמור לעיל, לא נקיים דיון נוסף, שכן אין דרך חוקית ולא פעולה במסגרת כללי הצדק הטבעי, לקבל הראיות אותן מבקש ב"כ הקובל להגיש. ההליך אותו מבקש עלול לזהם את הליך ההוכחות, וזאת בנוסף לעצם ההוראה, שספק רב בחוקיותה.

המלצתנו מתאריך 04/08/2024 תישאר על כנה.

סמכויות המנכ"ל מפורטות בסעיף 44א. הוא יכול לאמצה, לשנות או להטיל הגבלה, הכל לפי שיקול דעתו.

ניתנה היום 27/10/1024

עו"ד לינדה שפיר

נציגת היועמ"ש

ד"ר אורנה בלונדהיים

נציגת הסתדרות הרופאים

ד"ר יוסי בר

יו"ר ונציג המנכ"ל